

Dosarul nr. 2ra-476/2020

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Central (jud.E.Buzu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.L.Bulgac, A.Panov, Gr.Dașchevici)

DECIZIE

20 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Dumitru Mardari
Nicolae Craiu
Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Regia Apă Canal-Orhei”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Burduja Ivan împotriva Societății pe Acțiuni „Regia Apă Canal- Orhei” cu privire la anularea ordinului nr. 241 din 02 noiembrie 2016 privind aplicarea sancțiunii disciplinare-mustrare aspră; anularea ordinului nr. 243 din 03 noiembrie 2016 privind concedierea din funcția de director tehnic; încasarea compensației suplimentare în mărime de 10 salarii medii lunare, în locul restabilirii la locul de muncă; încasarea salariului pentru perioada de absență forțată de la muncă, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 07 decembrie 2016 Burduja Ivan s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Societății pe Acțiuni „Regia Apă Canal- Orhei” cu privire la anularea ordinului nr. 241 din 02.11.2016 prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară – mustrarea aspră în baza art. 206 alin. (1) lit. c) din Codul muncii al RM – pentru neanunțarea la timp a lipsei de la serviciu din 27.09.2016 și a ordinului nr. 243 din 03 noiembrie 2016 cu privire la concedierea din funcția de director tehnic în baza art. 86 alin. (1) pct. p) din Codul muncii al RM, pentru încălcarea gravă a obligațiilor de serviciu; restabilirea reclamantului Burduja Ivan în funcția de director tehnic la SA „Regia Apă Canal- Orhei”, pe o durată nedeterminată; încasarea de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul reclamantului Burduja Ivan a salariului mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci și reținerea carnetului de muncă; încasarea de la SA „Regia Apă Canal-Orhei” în beneficiul reclamantului Burduja Ivan a compensației în contul pagubei morale în sumă de 1 000 000 lei; încasarea de la

SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul reclamantului Burduja Ivan a tuturor cheltuielilor de judecată suportate pe parcursul judecării cauzei.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a invocat că la data de 04.11.2016 reclamantului i-a fost adus la cunoștință ordinul nr. 243 din 03.11.2016, potrivit căruia el a fost eliberat din funcția de director tehnic de la 03.11.2016, în baza art. 86 alin. (1) lit. p) Codul muncii al RM, pentru încălcarea gravă a obligațiilor de serviciu.

Totodată, a menționat că la aceeași dată de 03.11.2016, reclamantului i-a fost adus la cunoștință și ordinul nr. 241 din 02.11.2016, potrivit căruia el a fost sancționat în baza art. 206 alin. (1) lit. c) din Codul muncii al RM – pentru neanunțarea la timp a lipsei de la serviciu din 27.09.2016.

Reclamantul a relatat că nu este de acord cu ordinele contestate, invocând un șir de argumente în susținerea poziției sale.

A afirmat reclamantul că din 06.07.2012 a fost angajat la SA „Regia Apă Canal- Orhei” în funcție de director tehnic și a lucrat în această funcție pînă la concedierea sa, pretinsă a fi nelegitimă.

A declarat că niciodată nu a lipsit de la serviciu și nu a fost sancționat disciplinar pentru încălcarea disciplinei muncii. A muncit inclusiv în afara orelor de muncă, îndeplinindu-și conștiincios și cu devotament atribuțiile de serviciu. A fost activ, cu inițiativă și independent, ceea ce nu-i plăcea directorului general, odată cu venirea în funcție a primarului Ilan Șor.

A susținut reclamantul că directorul general a prins ură pe reclamant, din motivul că dorește să elibereze locul de muncă pentru persoane loiale pentru noua conducere a orașului, sub pretextul că a primit indicații în acest sens.

A notat reclamantul asupra faptului că concedierea este o răzbunare personală, care nu ține cont de legile RM. A mai menționat că în ordinele cu pricina nu sunt indicate circumstanțele reale, ci unele inventate, comode, pentru a asigura concedierea cât mai grabnică a reclamantului.

Suplimentar a mai indicat că, la data de 27.09.2016 reclamantul a fost bolnav și din acest motiv nu a stat la lucru ziua întreagă. Extrasul medical a fost prezentat administrației și aceasta nu a avut obiecții, acordînd concediul respectiv. Cu toate acestea, a relatat că administrația, urmărind scopurile sale urâte, și-a dat seama că are o șansă de a se debarasa de reclamant.

Dovada acestui fapt servesc nota informativă din 03.10.2016 și interpelarea pârâtei din 28.10.2016.

A declarat reclamantul că după ce timp de un an reclamantul a fost presat și intimidat cu tragerea la răspundere penală, acesta a devenit invalid cu grad mediu de dizabilitate, fiindcă anume din cauza problemelor de la serviciu, create artificial de administrație, a avut o bruscă înrăutățire de sănătate, care a adus la dizabilitate. Drept dovadă de intimidare, în opinia reclamantului, servesc procesele-verbale nr. 2 din 30.05.2016 și nr. 3 din 13.06.2016.

A susținut reclamantul că concedierea a fost organizată din timp, prin fabricare de „probe”, creare de condiții și manipulare, iar prin concediere reclamantul a fost pus în pericol de a nu avea surse de existență. Suplimentar a mai notat că pînă la momentul depunerii cererii de chemare în judecată, carnetul

de muncă a reclamantului se află la pârâtă, și nu i-a fost înmînat reclamantului, fiind încălcate prevederile art. 66 alin. (5) Codul muncii al RM.

De asemenea, în susținerea poziției sale de drept, reclamantul a invocat prevederile art. art. 81 alin. (3), 86 alin. (1) lit. h), 89 alin. (2), 90 alin. (1), (2) lit. a), b), (3) Codul muncii al RM.

La fel, a indicat reclamantul că prin concedierea ilegală i-a fost cauzat prejudiciu considerabil: pagube materiale – salariul mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci, diferite cheltuieli de transport, precum și prejudiciu moral pe care le estimează la suma de 1 000 000 lei, deoarece a fost lezat în drepturi nepatrimoniale personale, constituționale, a fost înjosit și discriminat pe criteriul de loialitate, i-a fost distrusă starea psiho- emoțională, fiindcă se află în stare de stres permanent, de frică că nu are loc de muncă pentru a supraviețui.

La data de 08 februarie 2017 reclamantul a înaintat o cerere de concretizare a pretențiilor, potrivit căreia a înaintat aceleași cerințe, bazate pe aceleași argumente, invocînd doar faptul că în cererea inițială a solicitat anularea ordinelor nr. 271 din 02.11.2016 și nr. 273 din 03.11.2016, dar de fapt ordinele din datele indicate, contestate de reclamant au numerele nr. 241 și nr. 243, eroarea datorîndu-se faptului că copiile prezentate nu sunt citibile (f.d. 33, vol. I).

În cadrul ședinței de judecată din 25 iunie 2019 reprezentantul reclamantului Burduja Ivan, avocatul Radu Sergiu a înaintat o cerere în formă verbală privind concretizarea acțiunii, solicitînd înlocuirea pretenției de restabilire în funcție pe o perioadă nedeterminată cu o pretenție de încasare a compensației în mărime de 10 salarii medii.

Prin hotărârea din 28 iunie 2019 a Judecătoria Orhei, sediul central, cererea de chemare în judecată înaintată de Burduja Ivan a fost admisă parțial, s-a anulat ordinul nr. 241 din 02.11.2016 prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară – muștrare aspră în baza art. 206 alin. (1) lit. c) din Codul muncii al RM, pentru neanunțarea la timp a lipsei de la serviciu din 27.09.2016; s-a anulat ordinul nr. 243 din 03.11.2016 cu privire la concedierea din funcția de director tehnic în baza art. 86 alin. (1) pct. p) din Codul muncii al RM, pentru încălcarea gravă a obligațiilor de serviciu; s-a încasat din contul SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul lui Burduja Ivan suma în mărime de 52 000 lei, salariul mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci; s-a încasat din contul SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul lui Burduja Ivan suma în mărime de 2 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică, în rest suma în mărime de 2 000 lei a fost respinsă. În rest, pretențiile cu privire la restabilirea reclamantului Burduja Ivan în funcția de director tehnic la SA „Regia Apă Canal- Orhei”, pe o durată nedeterminată, încasarea de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” în folosul reclamantului a salariului mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci și reținerea carnetului de muncă și încasarea de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” a compensației în contul pagubei morale în sumă de un milion de lei, au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel declarată de SA „Regia Apă Canal- Orhei”. S-a admis cererea de apel declarată de avocatul Radu Sergiu, în interesele apelantului Burduja Ivan. S-

a casat parțial hotărârea Judecătorei Orhei sediul central din 28 iunie 2019, în partea respingerii pretențiilor reclamantului, cu adoptarea în această parte a unei noi hotărâri, prin care: S-a admis parțial pretențiile reclamantului Burduja Ivan. În temeiul art. 90 alin. 4 Codul muncii, în locul restabilirii reclamantului la locul de muncă, se dispune încasarea din contul SA „Regia Apă Canal-Orhei” în beneficiul lui Burduja Ivan a unei compensații suplimentare în mărime de 5 (cinci) salarii medii lunare, care urmează a fi calculate de contabilitatea întreprinderii. S-a obligat SA „Regia Apă Canal-Orhei” să calculeze și să achite în beneficiul lui Burduja Ivan salariul pentru perioada de absență forțată de la muncă: 03 noiembrie 2016 – până la 02 aprilie 2017. S-a încasat din contul SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul lui Burduja Ivan prejudiciul moral în mărime de 2 (două) salarii medii lunare. În rest, hotărârea Judecătorei Orhei sediul central din 28 iunie 2019, s-a menținut fără modificări.

La 22 ianuarie 2020 SA „Regia Apă Canal- Orhei” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului s-a indicat că soluția instanței de apel în sensul adoptat rezultată din interpretarea greșită a prevederilor legale ce guvernează raportul juridic litigios și circumstanțele probatorii ale dosarului.

S-a invocat în recurs că decizia instanței de apel nu este suficient motivată și cauza civilă nu a fost examinată în mod echitabil, ceea ce presupune încălcarea art.6 CEDO.

Astfel, instanțele ierarhic inferioare au interpretat eronat prevederile legale, nu au examinat integral și nu au luat în considerare toate probele anexate la dosar.

La 24 februarie 2020 SA „Regia Apă Canal- Orhei” a declarat recurs suplimentar împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii de respingere integrală a acțiunii ca fiind neîtemeiată.

S-a invocat în recursul suplimentar că, prin decizia instanței de apel a fost încasată în mod dublu aceiași despăgubire, au fost depășite limitele pretențiilor reclamantului Burduja Ivan și au fost lezate interesele recurentului SA „Regia Apă Canal- Orhei”.

Conform art.434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 28 noiembrie 2019 și a expediat decizia participanților la proces la 02 ianuarie 2020 (f.d.25, vol.II), însă date de recepționare a deciziei recurate la materialele cauzei lipsesc. Astfel, cererea de recurs declarată la 22 ianuarie 2020 de către SA „Regia Apă Canal- Orhei” este depusă în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea

despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 12 februarie 2020 instanța de recurs a comunicat intimațiilor recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței (f. d.42, vol.II), iar potrivit avizelor de recepție recursul și recursul suplimentar a fost recepționat de către Burduja Ivan și avocatul acestuia Radu Sergiu (f.d.48-50, vol.II).

Până la data examinării recursului, referință asupra recursului intimatul nu a depus.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 18 martie 2020 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul seexaminează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SA „Regia Apă Canal- Orhei” este întemeiat și urmează a fi admis, cu dispunerea casării deciziei din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și trimiterea cauzei spre rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecători, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu art. 445 alin. (1)lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În concordanță cu art. 373 alin. (1)-(3) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțe lor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță.

Din materialele cauzei rezultă că la 07 decembrie 2016 Burduja Ivan s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Societății pe Acțiuni „Regia

Apă Canal- Orhei” cu privire la anularea ordinului nr. 241 din 02.11.2016 prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară – mustrarea aspră în baza art. 206 alin. (1) lit. c) din Codul muncii al RM – pentru neanunțarea la timp a lipsei de la serviciu din 27.09.2016 și a ordinului nr. 243 din 03.11.2016 cu privire la concedierea din funcția de director tehnic în baza art. 86 alin. (1) pct. p) din Codul muncii al RM, pentru încălcarea gravă a obligațiilor de serviciu; restabilirea reclamantului Burduja Ivan în funcția de director tehnic la SA „Regia Apă Canal- Orhei”, pe o durată nedeterminată; încasarea de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul reclamantului Burduja Ivan a salariului mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci și reținerea carnetului de muncă; încasarea de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul reclamantului Burduja Ivan a compensației în contul pagubei morale în sumă de 1 000 000 lei; încasarea de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul reclamantului Burduja Ivan a tuturor cheltuielilor de judecată suportate pe parcursul judecării cauzei.

Judecând prezenta cauză, prima instanță a ajuns la concluzia că acțiunea depusă de Burduja Ivan este întemeiată și a fost admisă parțial. Astfel, s-a anulat ordinul nr. 241 din 02.11.2016 prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară – mustrare aspră în baza art. 206 alin. (1) lit. c) din Codul muncii al RM, pentru neanunțarea la timp a lipsei de la serviciu din 27.09.2016; s-a anulat ordinul nr. 243 din 03.11.2016 cu privire la concedierea din funcția de director tehnic în baza art. 86 alin. (1) pct. p) din Codul muncii al RM, pentru încălcarea gravă a obligațiilor de serviciu; s-a încasat din contul SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul lui Burduja Ivan suma în mărime de 52 000 lei, salariul mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci; s-a încasat din contul SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul lui Burduja Ivan suma în mărime de 2 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică, în rest suma în mărime de 2 000 lei a fost respinsă. În rest, pretențiile cu privire la restabilirea reclamantului Burduja Ivan în funcția de director tehnic la SA „Regia Apă Canal- Orhei”, pe o durată nedeterminată, încasarea de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” în folosul reclamantului a salariului mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci și reținerea carnetului de muncă și încasarea de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” a compensației în contul pagubei morale în sumă de un milion de lei, au fost respinse ca neîntemeiate.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, instanța de apel a respins cererea de apel declarată de SA „Regia Apă Canal- Orhei”, a admis cererea de apel declarată de avocatul Radu Sergiu, în interesele apelantului Burduja Ivan. A casat parțial hotărârea Judecătoriei Orhei sediul central din 28 iunie 2019, în partea respingerii pretențiilor reclamantului, cu adoptarea în această parte a unei noi hotărâri, prin care: S-a admis parțial pretențiile reclamantului Burduja Ivan. În temeiul art. 90 alin. 4 Codul muncii, în locul restabilirii reclamantului la locul de muncă, s-a dispus încasarea din contul SA „Regia Apă Canal-Orhei” în beneficiul lui Burduja Ivan a unei compensații suplimentare în mărime de 5 (cinci) salarii medii lunare, care urmează a fi calculate de contabilitatea întreprinderii. S-a obligat SA „Regia Apă Canal-Orhei” să calculeze și să achite în beneficiul lui Burduja Ivan salariul pentru perioada de absență forțată de la muncă: 03 noiembrie 2016 – până la 02 aprilie 2017. S-a

încasat din contul SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul lui Burduja Ivan prejudiciul moral în mărime de 2 (două) salarii medii lunare. În rest, hotărârea Judecătoreiei Orhei sediul central din 28 iunie 2019, s-a menținut fără modificări.

În susținerea soluției date, instanța de apel a reținut ca fiind justă soluția instanței de fond privind anularea ordinului nr. 241 din 02.11.2016, ca fiind emis contrar Legii.

Instanța de apel a menționat că prima instanță a stabilit corect că în speță lipsesc temeiuri legale de aplicare a sancțiunii disciplinare față de salariat Burduja Ivan în temeiul art. 86 alin. (1) lit. p) Codul muncii. Prin urmare, prima instanță just a ajuns la concluzie de a anula ordinul nr. 243 din 03.11.2016, ca fiind emis cu încălcarea prevederilor legislației în vigoare.

Instanța de apel a stabilit că apelantul Burduja Ivan corect a invocat precum că prima instanța nu a stabilit cuantumul corect al sumei care urmează a fi încasată din contul angajatorului. Instanța de apel a reținut că în cadrul examinării cauzei apelantul Burduja Ivan a declarat că începând cu data de 02 aprilie 2017 este angajat la alt lucru, și anume la Spitalul raional Orhei. În circumstanțele create, instanța de apel a considerat că pretenția reclamantului urmează a fi admisă în limitele perioadei în care acesta din urmă a avut calitatea de șomer din vina pîrîtului, și anume începând cu data de 03 noiembrie 2016, data concedierii din funcție și pînă la reangajarea într-o altă funcție, adică pînă la 02 aprilie 2017. Or, cu angajarea la alt loc de muncă, salariatul pierde dreptul la compensația din contul fostului angajator al salariului pentru perioada de absență forțată de la muncă, începând cu data angajării la alt serviciu. Astfel, se pune în sarcina pîrîtului calcularea și achitarea lui Burduja Ivan a salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă: 03 noiembrie 2016 – pînă la 02 aprilie 2017.

Colegiul analizând materialele anexate la dosar, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, a ajuns la concluzia că se impune necesitatea casării deciziei recurate, deoarece în conformitate cu art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

La capitolul dat, Colegiul relevă că decizia instanței de apel poartă un caracter contradictoriu rezultând din următoarele circumstanțe.

În conformitate cu art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Legalitatea și temeinicia hotărârii judecătorești prezumă că între dispozitiv și motivare trebuie să existe concordanță, iar în cazul în care o atare concordanță nu există, această hotărâre urmează a fi anulată.

Colegiul reține că instanța de apel în dispozitivul deciziei contestate a dispus obligarea SA „Regia Apă Canal-Orhei” să calculeze și să achite în beneficiul lui Burduja Ivan salariul pentru perioada de absență forțată de la muncă: 03

noiembrie 2016 – până la 02 aprilie 2017, însă nu a casat hotărârea primei instanțe în partea încasării despăgubirii în mărime de 52 000 lei, salariul mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci.

Or, prin hotărârea din 28 iunie 2019 a Judecătorei Orhei, sediul central s-a încasat din contul SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul lui Burduja Ivan suma în mărime de 52 000 lei, salariul mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci.

Mai mult ca atât, prin hotărârea din 28 iunie 2019 a Judecătorei Orhei, sediul central s-a respins pretenția privind încasarea de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” în folosul reclamantului a salariului mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci, fapt ce vine în contradicție cu pretenția de admitere privind încasarea din contul SA „Regia Apă Canal- Orhei” în beneficiul lui Burduja Ivan suma în mărime de 52 000 lei, salariul mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci.

Prin urmare, din conținutul dispozitivului hotărârii primei instanțe, reiese că pe de o parte prima instanță admite cerința de încasare de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” în folosul reclamantului a salariului mediu pentru toată perioada de privare ilegală de dreptul de a munci, iar pe de altă parte o respinge.

La acest capitol, în circumstanțele redade Colegiul constată că examinarea cauzei în ordine de apel a avut loc în mod arbitrar, incomplet, evaziv, deoarece instanța de apel a casat parțial hotărârea primei instanțe fără a se expune la contradictorialitățile apărute în dispozitivul hotărârii primei instanțe.

Subsecvent, instanța de recurs menționează că, instanțele de judecată, trebuie, să emită o hotărâre clară, având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, în temeiul principiului clarității hotărârii judecătorești.

În circumstanțele descrise, instanța de recurs constată că, reieșind din decizia instanței de apel, de la SA „Regia Apă Canal- Orhei” urmează să fie încasat dublu sumele aferente aceleiași pretenții ale intimatului Burduja Ivan, deși aceste sume au același temei juridic de apariție-răspunderea juridică pentru privare ilegală de dreptul de a munci.

Or, conform normelor de drept enunțate în motivarea hotărârii instanța trebuie să indice care circumstanțe de fapt și care raporturi de drept se consideră constatate și din ce motiv s-a ajuns la o astfel de concluzie.

În această ordine de idei, Colegiul menționează că aceste aspecte necesită a fi verificate la rejudecarea cauzei, or, determinarea acestora reprezintă o circumstanță necesară examinării complete și obiectivă a cauzei.

Raportând circumstanțele stabilite la normele de drept procedurale enunțate supra, Colegiul conchide că examinarea cauzei în ordine de apel s-a produs în mod arbitrar, incomplet și evaziv.

Or, rezultând din interpretarea art. 6 al CEDO, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza Garcia Ruiz împotriva Spaniei, 21 ianuarie 1999).

Conjunctura descrisă supra profilează faptul că, instanța de apel nu a exercitat un control judiciar complet, în fapt și în drept, cu respectarea efectului devolutiv al apelului, asupra ceea ce a hotărât prima instanță, iar drept consecință a aplicat eronat normele de drept.

Sub aspectul celor relatate se constată că soluția instanței de apel nu conține o argumentare clară din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției la care s-a ajuns, astfel instanța de recurs fiind în imposibilitatea să exercite controlul judiciar asupra unei asemenea soluții și să verifice temeinicia și legalitatea hotărârii atacate cu privire la oricare dintre motivele prevăzute de lege.

Din considerentele menționate supra și pornind de la faptul că această eroare admisă la judecarea cauzei în instanța ierarhic inferioară nu poate fi corectată de instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa integral decizia instanței de apel, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. c) și alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Regia Apă Canal-Orhei”.

Se casează integral decizia din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Burduja Ivan împotriva Societății pe Acțiuni „Regia Apă Canal- Orhei” cu privire la anularea ordinului nr. 241 din 02 noiembrie 2016 privind aplicarea sancțiunii disciplinare-mustrare aspră; anularea ordinului nr. 243 din 03 noiembrie 2016 privind concedierea din funcția de director tehnic; încasarea compensației suplimentare în mărime de 10 salarii medii lunare, în locul restabilirii la locul de muncă; încasarea salariului pentru perioada de absență forțată de la muncă, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată, cu trimiterea cauzei la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru